

БЛИСКАВКА, АБО ХТО ВЛАШТУВАВ БІЙКУ СЕРЕД ХМАР?

У синьому морі жила собі Крапелька. Утім, крапелькою вона не почувалась. Адже пліч-о-пліч із нею мешкало безліч таких, як вона. І сиділи всі у такій тисняві, що бачились одна одній єдиною Водою.

Щодня крапельки споглядали за тим, як Сонце розплітає довгі коси. Заплетені, вони були золотавими. А вивільнені пасма ставали барвистими: блакитними, червоними, бузковими...

Блакитні чомусь найкраще зивались у кучері. І Вітерець залюбки бавився ними, розкидаючи всеньким небом та розфарбовуючи його у блакить.

— Як гарно! — зітхали крапельки. — Немов чари!

Та якось бешкетний Вітерець шугнув долі й зачерпнув Води з моря.

— Йой! Рятуйте! — скрикнули крапельки, обертаючись на Пару.

Отож і наша Крапелька потрапила до того полону. І стала маленькою-маленькою та дуже самотньою.

«Де я? Де мої сестри? Куди ми летимо?» — гадала вона, злинаючи на крилах Вітру до неба.

Блискавка — це електричний розряд, що виникає через зіткнення крапель у хмарі, двох різних за температурою хмар або хмари та випарів від землі. Залежно від того, хто бере участь у «двобої», спалах набуває вигляду ламаної лінії, горизонтальної чи вертикальної стрічки. Утім, інколи блискавка набуває подоби кулі. Чому, наразі невідомо.

Та що вище здіймалася Пара, то дужче холоднішало навкруги.

— Як зимно, — дрижали краплі. — Ще трішки, і ми закрижаниємо!

Аби не змерзнути, вони заходились гуртуватися купками, поки не створили Хмару. Знайшовся там прихисток і для Крапельки, однак тепліше їй не стало.

– Д-д-д... Я вже майже бурулька... Прощавайте, сестрички... – прошепотіла вона, ціпеніючи від холоду. Коли враз...

– А-а-а-а! З дороги! Диви, куди летиш! – Її штовхнула здоровенька крижина, що мчала донизу зі скаженою швидкістю й танула на льоту.

– Обережніше! – спалахнула Крапелька. Та й так яскраво, що осяяла собою і Хмару, і небо, і землю.

БАБАХ!!! Гримнув вибух, і в небі з'явилася красуня Блискавка. Сліпучим спалахом пронеслася вона небом зі своїм братиком Громом.

А тоді стали спалахувати в небі нові блискавки ще і ще...То почалися зіткнення між іншими краплями. Тож гримотіло дедалі частіше, напруга зростала, спалахи блимали без угаву. Бідолашній Крапельці геть забило памороки від тієї штовханини. Вона намагалася пробити собі шлях серед мільйонів інших крапель, але сил на боротьбу в неї лишалося менше й менше.

Тим часом від спалахів Хмара розжарилася так, що відігріла змерзлі краплі. І вони ринули додолю рясною зливою!

– Додому! – заплескала в долоньки Крапелька. Та повернутися до рідного моря їй не судилось...

Щосекунди по всьому світі трапляється 1800 громовиць. За такий час блискавка може поширитися на 55 тисяч кілометрів — відстань, довшу за екватор. При цьому спалах прогріває повітря до 30 тисяч градусів (навіть на Сонці в'ятеро холодніше!) і вивільнює стільки енергії, що її стало би на три місяці роботи електричної лампи.

ВЕСЕЛКА, АБО ХТО РОЗМАЛЮВАВ НЕБО?

Злива вже ринула на землю, але частина крапель досі була в дорозі... Наша Крапелька теж падала, мріючи: «ДОЛІ! ДОЛІ! ДОДОМУ! МЕРЩІЙ!»

Аж тут Хмару відсунуло Сонце. І простягнуло до мандрівниць свої теплі руки:

— Благаю, затримайтеся! Розплетіть мої коси і розчешіть водяними гребінцями!

— Не можу, — заперечила Крапелька. — Маю летіти до рідних, вони хвилюються за мене.

Інші краплі підтримали її та спробували пришвидшитись. Але Сонце м'яко обійняло їх великими долонями.

— Повірте, це дуже важливо! Без вашої допомоги не народиться Веселка.

— Веселка? — здивувалася Крапелька. — Мабуть, це щось дуже веселе. Гарзд, допоможу тобі.

Інші крапельки також погодилися, тож Сонце жбурнуло свої променисті коси, і вони осяяли мандрівниць, пронизали мандрівниць, прикувавши до неба.

— Що діється? — злякалася маленька Крапелька.

А тоді почалась якась чудасія.

Сонячна коса у неї всередині розпелася на прядки, і стало дуже лоскотно. Крапелька захихотіла. Аж раптом пасма заломилась і вихопилась назовні. Червоне — згори, далі помаранчеве, жовте, зелене, блакитне й синє, а на споді — фіолетове. А що Крапелька була кругленькою, то з них вийшла опукла баня.

Сніг — це замерзлі дощові краплі, але взимку веселку не побачиш. Річ у тім, що сніжинки мають купу гілочок, і сонячним променям важко пробратися до них усередину.

Тому світло відбивається від прозорої крижаної поверхні, так і не розплівши барвистих «кісок». Якщо казати науково — промені не заломлюються і не розкладаються спектром.

Веселкові мости будує не лише сонце, а й місяць. Для цього йому також потрібні дощові чи будь-які інші краплі — приміром ті, що здіймаються над водоспадом.

Утім, оскільки місяць не має власних променів, а лише відбиває сонячні, його веселка блідіша і помітити її можна хіба що на світлинах.

Те саме утнули й інші сонячні коси. Відтак усі прядки попрямували до небо-схилу і вишикувались у величезне барвисте коло.

— Ласкаво прошу до Веселкового Мосту! — вигукнуло Сонце.

Деякий час нічого не відбувалось. А потім з одного краю на Міст спурхнув легенький теплий Вітерець. А з іншого здійнялася Хмара. Чорна й похмура. На середині Мосту вони зустрілись, і Хмара вередливо процідила:

— Я вже й не сподівалася, що ти по мене прийдеш. Чому так довго?

— Пробач, серденько, забарився. Збирав для тебе крапельки, — лагідно мовив Вітерець. І огорнув її ніжно-ніжно.

Усміхнувшись, Хмара трохи зблідла... зашарілась... А за мить стала білою та пухнастою Хмаринкою. Вітер відніс її ген-ген, і Веселковий Міст поволі розтанув. Бо Сонце забрало коси, подарувавши краплям волю.

— Дякую! — мовило воно наостанок. — Ви допомогли збудувати Веселковий Міст, і негода відступила. Прощайте!

